

ЗОВ ЗА ИСТИНА®

Основател на вестника
ВЕСЕЛИН ИСКЪРСКИ www.zovzaistina.com ■ Година XIX ■ Брой 29 (798) ■ Враца 11-17.VIII.2010 г. ■ Цена 0.30 лв.

НАГРАДИ ОТ КОПРИВЩИЦА

Област Враца се представи достойно на X-ия национален фестивал за автентичен фолклор в Копривщица. Самодейците от

областта се върнаха с 10 плакета, грамоти и участие в официалното откриване, което беше излъчено директно по Канал 1 и в кон-

церта на лауреатите на закриването на 8 август.

Плакети за запомнящо се участие получиха 6 състава от община Враца, самодей-

ците от село Синьо бърдо, община Хайредин, село Зверино и община Козлодуй.

■ На стр. 2

В НАС НЕГОВАТА КРЪВ ТЕЧЕ

Сребрина ЙОРДАНОВА
Стоян СТОЯНОВ

Той за нас е нашият татко.

Ние за него бяхме Барабинка и Барабойко, „зайците“, „юнаците“, а сега сме и „орлетата“.

то за седемдесет, а за сто и седемдесет години. Тръгва от Краводер с песните на баба Янка и с „калта под ноктите“ на дядо Стоян. Най-добрият ученик, вундеркинд, според учителя му по литература. После идва Вра-

ци окръг. Клубът на дейците на културата — нашият втори дом. Това е време на изграждане и големи идеи. Имало е седмици, в които не виждахме татко изобщо. Когато ние ставахме той спешно прибрал се. Кога-

ето на младите писатели. Търсеше талантливите деца на Враца. Помагаше им. Лъскаше бисерчетата им и сега те блестят повече и от диаманти на културният хоризонт на Враца. За малко се спря и във вестниците „Вести-

Той е „лъв“, царствен и благороден. Не е физически силен човек, но има най-силния дух, който сме „виждали“. Стои зад идеите и зад близките си хора като скала. Има изключително чувство за справедливост и го отстоява лъвски.

Пътят му, според това какво е направил, е не ка-

ца — гимназията, мъката по оцеляването. Комсомолът — най-светлите години. Приятелите. Школата в Москва и срещата с мама — Елена Йорданова. Родопското сияйно слънце огрява Врачанския остър камък и се раждаме ние. Татко отговаряше за изкуството и културата във Врачанс-

то ние лягахме, той още не се беше прибрал. Но винаги чувствахме любовта му. Вестник „Отечествен зов“. Работа, но и болестта дойде. Колко много искахме тя да отmine бързо и да не се връща. Не беше бързо, но отмина. А татко започна да прави Алманах „Околчица“. Създаде и сдружени-

тел” и „Врачански новини” и окончателно - във вестник „Зов за истина“. Дойде и сайтът на вестника и той отвори вратата на света за него. Сега хиляди българи по целия свят четат вестника в електронния му вариант, гледат снимките и вдъхват част от въздуха на Враца. ■ На стр. 2

КРИВОДОЛ СЪБИРА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА ВИСОКИТЕ СКОРОСТИ

За поредна година Автопистата в Криводол ще събере участници и любители на високите скорости от цялата страна. На 21 и 22 август 2010 г. Криводол ще бъде домакин на четвъртия кръг от Националния шампионат на

България по Раликрос и шестия кръг от Националния шампионат по Автокрос. Състезанията ще се проведат под патронажа на Кмета на Община Криводол инж. Николай Иванов.

■ На стр. 2

ЧЕТЕНЕ НА ЛЮБИМИ КНИГИ

На 5 август 2010 г. в читалнята на Детски отдел към Регионална библиотека „Христо Ботев“ - Враца се проведе колективно четене на откъси от любими книги по избор. В края на четенето деца разговаряха по различни теми с директор-

ката, г-жа Силвия Врачанска. „Общинска телевизия“ - Враца, попита малките читатели, защо предпочитат библиотективно четене на откъси от любими книги по избор. Децата отговориха, че от книгите научават много нови и интересни неща.

ДНЕС

Месечно приложение за

• Литература • Изкуство • Култура

• МАРИН БОТУНСКИ НА 70 ГОДИНИ

• „КРИВОТО ДЪРВО“ - разказ

• „ВРЕМЕ ЗА СЪБИРАНЕ НА КАМЪНИ“ - Надя ПОПОВА

В НАС НЕГОВАТА КРЪВ ТЕЧЕ

От 1 стр.

Колко трудности има-ше по пътя на татко - ка-то че ли да изпитат ха-рактера и да е сигурно, че е скала! След едната болест и друга дойде — най-страшната. Ние тре-перехме, тичахме, борех-ме се. Той лъвски преми-на през нея. Победи я. Скоро тя пак се върна, но този път мама пова-ли. И пак борба — нечо-вешка, всепоглъщаща, упорита, до край. Не ус-пяхме. Мама, дядо и чи-чо ни напуснаха за пет години. Това не беше удар. Това беше смазва-не. Раните в сърцето му седят, но той пак вдигна глава и пак тръгна на-пред. И пак болести го сполетяха, операции и все тежки диагнози. Но ето го, татко - отново върви напред в живота.

През цялото време не е спирал да пише — това е голямата му любов. Първата книжка му изгарят — заради някаква метафора в един от разка-зите. После идват „Атомното сърце на Ро-дината” — очерци (в съ-авторство), 1974 г., „На-щърбеното огледало”, разкази, 1975 г., „Бели брег”- новели и разкази, 1985 г., „Тръпка и ехо” — параболи, 1993 г., „И пев-ци песни за него пеят” — поетична антология за Христо Ботев, 1996 г., „Ранни дългове” — худо-жествена публицистика, 2006 г., „Ботуня през сър-

цето ми тече” — избра-ни разкази 2010 г.

Огромна е кореспон-денцията му с едни от най-големите творци на България — Дора Габе, Елисавета Багряна, Христо Радевски, Ст. Ц. Даскалов, Йордан Ра-дичков, Иван Динков, Ивайло Петров, Кон-стантин Павлов, Иван Радоев, Тончо Жечев, Радой Ралин, Иван Пау-новски, Петър Караан-гов, Любен Георгиев, Симеон Хаджикосев, Бо-рис Крумов, Димитър Светлин, Лиана Даска-лова, Дончо Цончев, Христо Фотев, Петър Анастасов, Рашко Стой-ков, Надя Кехлибарева, Иван Бурин, Александър Миланов, Траян Първа-нов, Надя Попова, Иван Есенски, Минко Бенчев, Живко Сотиров, Георги Ангелов, Иван Фунев, Найден Петков, Иван Кондов, Леон Даниел, Джуни Александрова и др. Както и с писатели от Русия, Украйна, Грузия, Беларус, Германия, Ирак, Франция, Куба, Унгария, Румъния, Мол-дова...

Незабравими ще оста-нат вечерите във вечно отвореният ни дом за приятели. Какви остри, но и задушежни, красиви разговори - с много идеи, със силен заряд. Колко различни са тези хора - от мекият поглед и дума на Йордан Радич-ков, през кроткият изказ, но с остро слово на Сте-

фан Цанев до режесият като с меч в мисъл и ду-ма Константин Павлов. От меките и нежни Лия-на Даскалова и Надя Кехлибарева до тайфуна от идеи и думи Радосве-та Бояджиева. Не може и без вечните планове за строежи на нови къщи в Родопите с Кондов. Не може и без вечната мелодийка, която Живко Сотиров рано сутрин подсвирква и до вечер-та всеки е заразен с нея. Приказки, хумор, идеи, борба - все около едно - божествената благодат на човека — творчество-то.

Татко участва в из-граждането на култур-ният живот на Враца - в създаването на Вра-чанската филхармония, на Кукления театър, в укрепването на Група-та на художниците, учас-тва в сътворяването на идеята за Ботевите дни и в практическото им провеждане. Председа-тел е на Групата на ли-тературните творци във Врачански окръг от 1972 до 1987 г. Заместник-председател е на Друже-ството на писателите (към СБП) от 1987 г. до 2002 г. От 2002 г. е председател е на Дружеството на пи-сателите — Враца.

Работил е - и преди и след промените - за Бъл-гарската социалистичес-ка партия. И тях не пре-даде. Не се отнетна. А колко белези остави в сърцето му и тази бор-

ба. И преди и след...

Не се наемаме да пра-вим разбор на творчес-твото му — не можем ка-то него. То само през сърцето ни минава и там докосва всички струни. Колко дълбоко вижда татко навътре в човека, в душата му, в скритото! Думите, които употреба-ва най-често са: „изряд-но”, „дълбок”, „преци-зен”, „фин”, „дълбоко чувствителен”, „непра-ктичен”. Точно с тези ду-ми ще го опишем и ние — непрактичен, но дълбоко чувствителен, изряден човек, който пише фино и прецизно и обича близ-ките си хора с цялото си сърце.

Той е писателят, а сега ние трябва с думи да опишем колко много го обичаме. Думите ни ня-ма да стигнат. Просто ще отворим сърцата си и сме сигурни, че той ще го почувства.

Бъди ни жив и здрав, татко, още много дълги години!

Напиши още много книги по единствения и неповторим твой начин! Дълбай характерите и докосвай и най-нежните струни на душата!

Отстоявай приятелст-вото и справедливостта и все така не позволявай глупостта и посредствен-ността да надига без-срамно глава.

Върви смело по пътя си напред в живота, а ние ще бъдем винаги с теб, защото те обичаме.

НАГРАДИ ОТ КОПРИВИЩИЦА

От 1 стр.

От Община Враца учас-тие взеха самодейци от читалищата в Згориград, Паволче, Челопек, Ли-ляче, Баница, Три кладен-ци, Девене, Тишевица, Върбица, Голямо Пеще-не, Косталево, Бели из-вор, Горно Пещене, Мра-морен, кв. Бистрец и кв. Нефела, както и Вокална Младежки дом Враца.

Награди получиха: Женската фолклорна група за автентични пес-ни при Народно читали-ще "Просвета" с Згориг-рад, детска танцова фор-мация при Народно чи-талище "Милян камък" с. Мраморен, женска фолклорна група за ав-тентични песни при На-родно читалище "Свет-лина" с. Баница, духовия оркестър на читалището в с. Върбица. Народно читалище "Отец Паи-

сий" с. Три кладенци за-воюва два плакета - Ка-лин Ангелов, изпълнител на кавал и формацията за автентични танци.

В официалното откри-ване на 6 август участие взеха Младежки танцов състав "Златия" - Хайре-дин и Състав за автенти-чен фолклор "Калушари" - село Хърлец. За заклю-чителния концерт на ла-гуреатите бяха избрани юношеският танцов съ-став "Северняшки ритми" и женският танцов съ-став "Нашенки" при На-родно читалище "Заря" в село Буган.

420-те участника от Врачанско радваха с пет-часовата си програма стоотици българи и чуж-денци.

Всички състави полу-чиха грамоти за участие, а отличените - специал-на грамота за постиже-ния и плакет с логото на събора.

КРИВОДОЛ СЪБИРА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА ВИСОКИТЕ СКОРОСТИ

От 1 стр.

Организатори са Бъл-гарска федерация по ав-томобилен спорт, Община Криводол, "Строител-Криводол" ЕООД, "МО-ТО-РФОНЕ" ЕООД - Со-фия, АМК "СТАРТ-Н-

Криводол".

Двата кръга по раликрос и автокрос ще се проведат успоредно. В първия ден тренировките и квалифи-кационните турове ще за-почнат от 13.00 часа, а на 22 август началото ще бъ-де поставено в 9.30 часа.

БЛАГОДАРНОСТ

Библиотеката при читалище "Развитие -1869" - Враца изразява благодарност на г-жа Албена Ди-митрова Петкова и Йохан Шнайдер за дарението от детски книги.

ЗОВ ЗА ИСТИНА®

ИЗДАНИЕ НА "КОНТАКТ - 92 - Стоян Маринов"
Гл. редактор Марин БОТУНСКИ
Отг. секретар Стоян Стоянов

АДРЕС ЗА КОРЕСПОНДЕНЦИЯ

Враца - 3000, ул. "Леонова" №96-2
E-mail: zovzaistina@yahoo.com
www.zovzaistina.com

IBAN BG03UBBS81211011693315, BIC UBBSBGSF
"Обединена Българска Банка" АД, клон Враца

Реклами и обяви се приемат в редакцията
и на GSM 0888 224 169

Печат "БГ - ПРИНТ" - Враца

ЗОВ ЗА ИСТИНА

Брой

4

11.08.2010 год.

Месечно приложение на в. "Зов за истина" за • ЛИТЕРАТУРА • ИЗКУСТВО • КУЛТУРА

МАРИН БОТУНСКИ НА 70 ГОДИНИ

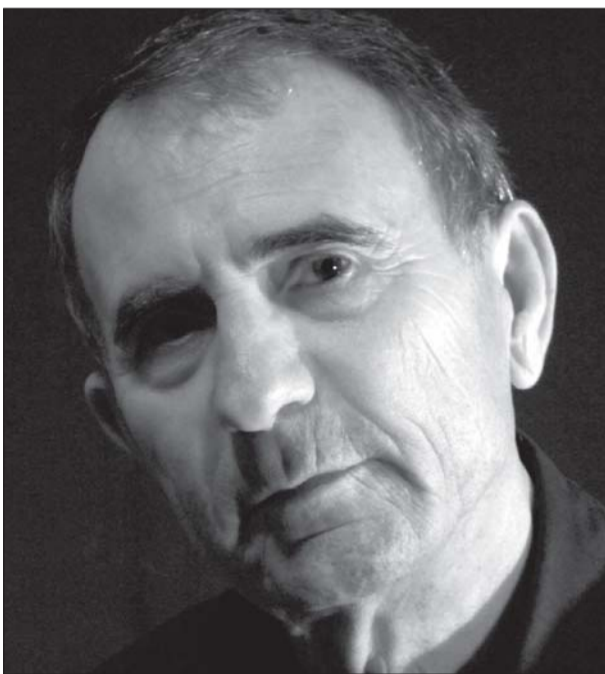
МАРИН БОТУНСКИ (Марин Стоянов Йорданов)
Роден 10. 08.1940 г. в с. Краводер, Врачански окръг. Завършил българска филология в СУ „Кл. Охридски“.
Главен редактор на вестниците „Отечествен зов“ (1975-1982), „Вестител“, „Врачански новини“ (1994 г.) „Зов за истина“ (от 1995 г.) Заместник главен редактор (1982-1991) и главен редактор (от 1992 г.) на литературно-художествения алманах „Околчица“. Основател и ръководител на Младежкото литературно обединение „Околчица“, 1984 г.

Председател на дружеството на писателите – Враца.
Автор на книгите: „Атомното сърце на Родината“ – очерци (в съавторство), изд. „Народна младеж“, София, 1974 г. „Нащърбеното огледало“ – разкази, Държавно военно издателство, София, 1975 г. „Бели брег“ – новели и разкази, изд. „Народна младеж“, 1985 г. „Тръпка и ехо“ – параболни, Издателска къща „Будилник“ - Враца, 1993 г. „И певци песни за него пеят“ – поетична антология за Христо Ботев, ИК „Будилник“ - Враца, 1996 г. „Ранни дългове“ – художествена публицистика, „Контакт -92“ – Враца, 2006 г.

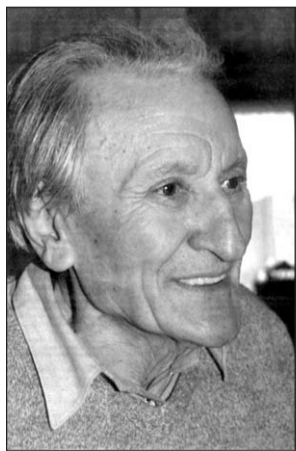
Автор на сценарии за телевизионните документални филми: „Петте дни на Войводата“ и „Пред белия лист“.

Носител на наградата „Васил Воденичарски“ (за разказ), Наградата на Враца за литература 1974 (за книгата „Нащърбеното огледало“) и 1985 г. (за книгата „Бели брег“), Наградата на голямото читателско жури на в. „Работническо дело“ за разказ.

Разкази и новели на Марин Ботунски са преведени на руски, украински, немски, сръбски, арабски езици.

Йордан РАДИЧКОВ

...Авторът е роден във Врачанско, живял е из всичките тези места, описани в книгата, продължава да живее там и днес. Читателят ще забележи, че неговите чувства и неговото въображение винаги се скитат по родните места и с някои малки изключения винаги търсят опора в тях. Не бих се наел да давам критическа оценка за написаното в тази книга, това ще на-

правят читателят и литературната критика, но мога да кажа, че написаното в по-голямата си част оставя впечатлението за автентичност. Врачанският край даде на нашата литература много писатели, литературни работници, очеркисти и публицисти. Те толкова много нещо написаха, че съм се чудел понякога от къде продължават да изгребват материал за своите писания в това шепамясто, затворено между каменния силует на Врачански камък и Дунава. Тука ще се отклони за малко, за да кажа, че и моя милост няколко години се препъваше в това шепамясто и съчиняваше истории, навявани зиме откъм Дунава или пък нашепвани тихо на ухото от Балкана през всичките сезони на годината. С «Бели брег» един

автор, роден посред тази земя, идва да ни каже, че всъщност нищо не е изгребано от рудницата, защото тази рудница е самият живот, подвижен, мъчно уловим с перо, постоянно обогатяващ се. Марин Ботунски се придържа главно край реката Ботуня, най-често той топи перото си в нея, за да ни разкаже една или друга история, и мисля, че в това е главното достойнство на книгата. Ботуня е известна предимно на рибарите, едва ли има въдичар, който да не е замятал въдицата си в нейните вирове. Това е едно от светите места за всички въдичари на България. Авторът подобно на въдичарите също замята своята въдица и подир прочитането на книгата ще видим, че лутанията му покрай реката не са били напразни.
В езиково отношение книгата е стегната, носи

белезите и оцветяването на свят или народ от Врачанско. Дialeктните думи се употребяват от автора пестеливо, той умишлено ни ги подхвърля, за да им даде втори живот. В епилога към книгата, като описва как реката пее под краката му, Марин Ботунски продължава: «Пусто и диво е коритото й тук. Наоколо няма нито един вреж, а толкова много плод - камък до камък!» Вреж - това е ластар. Врежове пускат дините, пъпешите, тиквите. Но ето че в коритото на реката се е изгъркалял много каменен плод, а никъде не се вижда нито един ластар.
... Накрая не ми остава нищо друго, освен да пожелаем от все сърце «На добър час!» и на книгата, и на нейния автор.
Из „ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИ ДУМИ“ към книгата „Бели брег“

Константин ПАВЛОВ

На Елена и Марин -
за нашето (както се вярва!)
и следващо приятелство.
Коста

Траян ПЪРВАНОВ

ЧУДЕСА

На Марин Ботунски

Чудеса от мойто време — колко злато
от бакърени ракити край Ботуня,
дето мина запъхтяното ми лято
на дъгата под опънатите струни.

Много ви повтарях, чудеса, и тичах,
и се спъвах в камъни и водорасли —
малко преди в тъмните къртичини
влагата на тежка есен да порасне.

И се чудя как след непростими страсти
винаги оставате неповторими,
и ви търся в сянката на жълти храсти,
и ви срещам във снега на къси зими.

Чудеса — човешки прости и прекрасни,
оставате в мене своя отпечатък —
много чужди на смъртта и неподвластни,
с тази дълга вечност във живота кратък.

Дамян ДАМЯНОВ

На Марин,
моя приятел и
„Тръпка и ехо“ на моста Табел
на ластара.
С радост:
2.10.76.
Иван

Стоян Ц. ДАСКАЛОВ

На Марин
Ботунски за онези
по-големите
крачки в мое-
розраба
Враца
15.X.71
Сим. З. Демки

Текат бавноходни летни дни. Дори не текат, а се влачат с оная бавност, която, обвита в трепкащия облак на маранята, оставя впечатлението за безкрайност на деня... Слънцето - и то като че не се движи - застанало в средата на небесния път, прежуря, гори с убийствено силните си лъчи. Пепелива е от горещината небесната си нева. Земята, като разсъхнала бъчва, пропуква с нагорещените си и попукани обръчи. Задуха. Асфалтираните алеи в парка на градския стадион са като посипани с жарава и размекнати, както човек от висока температура.

Кривото дърво, което стои самотно в средата на тревната полянка, протяга прегърбената си снага, мъчи се да улови с листата си поне малко хладинка, но въздухът е прегрял и отнйде не идва полъх на ветрец. Сега то завижда малко на побратимите си от двете дървесни групи, които стоят като зелени облаци вляво от централната алея на парка. Изправили снага един до друг, те си правят сянка, създават си оная живителна хладина, която облагородява, а в тежки моменти и спасява живота. Край тях и тревата е по-зелена, а големият килим около него е вече с прегорял цвят. Преди малко старият художник, като разтваряше триножника си под сянката на отсрещния кестен, нарече цвета с неговото си определение - августовско зелено.

Ако листата са очи на дърветата, то кривото дърво сигурно е видяло как от фургона на работниците по поддържането на парка излезе една мъжкарана с дочен панталон, сложи в устата си половинката домати, който държеше, отри длани о панталона и тръгна към художника. Пътном щипна по бузите шестгодишната му внучка, която учеше своя Мечо да ходи по тревата, и спря пред статива.

- Какво ще правиш? - заувърта се жената около стария художник.

- Ще рисувам.

- А, значи си на почивка.

- На работа съм.

- Че каква работа е това - драскаш с четките по платното.

- Трудна работа.

Художникът извади тубичките с боите и запр-

готвя палитрата си. От фургона излезе още една, млада и дългокоса жена и възрастен, леко накуцващ мъж.

- Христино, айде на работа! - извика дългокосата.

- Виждате ли какви са напети рожбите ми - хвалеше се той пред шофьора на камиона и жената с дългата руса коса. - Най-напетите ще ви дам, щом е за парк, най-напетите трябва да подбера,

мярваше се тлъстата фигура на поп, офицерска фуражка, детска количка, патерица, пияници със зачервени носове и бутилки в ръцете, млади циганчета, които държаха в ръце по десетина фу-

одеяло на тревата, приседна и запя песен - на бебето ли пееше, на себе си ли, но имаше някакво мечтание в тази песен, радост от живота и красота. На най-долната му клонка момченцето със

врата, да прикачат на него мишените си и да стрелят с дървени лъкове и стрели. Така започнаха и да го наричат - Кривото дърво, нашето криво дърво, насрочваха си срещи и игри, идваха и го галеха, говореха му нежни думи, после се втурваха в своите си детски залисии и самозабрави, връщаха се потни и със зачервени бузи, грабваха си дрехите и като ръкомахаха и се надвикваха, поемаха пътя към дома. Щом видеше, че децата се прибират, прибираше се и виделината. Над парка първо падаше синкав, а после непрогледен мрак. Докато е синкавият мрак, дърветата не заспиват. Тогава обикновено откъм Вратцата появява вятър, дърветата размърдват клони, спитват се това-онова, правят си равносметки... Най-често по време на синкавия мрак някое от големите прави дървета изричаше подигравателните си монолози. «Ей, Кривчо-криви, през смях започваше голямото право дърво, я се погледни какъв си взел - и сам дяволът не може да те развърже. Гърбицата ти с двата прекършени клона е заприличала на биволска глава... Сбръчканата ти снага се е привела и усукала, ама пак приемаш по цял ден тоя детски орляк, искаш май да те вбият в земята, та и помен от теб да не остане. Дървото, Кривчо-криви, не е създадено за детска играчка, дървото трябва да издига върховете си нагоре, та и да рече някога човек да се катери по него, свят да му се завие и да свърне надолу...»

Кривото дърво слушаше шумния смях на правите дървета и свеждаше тъжно клонки. Дали не им с криво, дето децата играят при него и върху него, а при правите дървета не ходят? После, като изправяше изкривената си снага, ги хващаше в озлобеност, каквато има у хората, защото на едно дърво не прилича да се подиграва с недъга на другото. А дали не са правите правите дървета, дали не е по-добре да се затвори и да живее живот за себе си? Вярна ли с максимата «Живей за другите, щом само ти ставаш Кривото дърво, а цялата група отсреща е изпънала стройни тела към слънцето?» Има ли такъв разум природата, че да разбере неговата отдаденост на децата?

■ На стр. 6

Марин БОТУНСКИ

КРИВОТО ДЪРВО

- разказ -

- Идвам! - отвърна мъжкараната с дочения панталон.

- Какво ще работите? - изви глава старият художник.

- Ние сме «фризьори» на парка. Сега ще минем с косачката тая поляна, ще отрежем кривото дърво, а привечер ще скопаме тревицата около розите, че се задушават у тая жега.

Кривото дърво трябваше да разбере, че е свършено с живота му в светлия парк, но не трепна. Едно дърво не може нито да извика, нито да проплаче, преди да го порежат. Хората пищят и плачат от думите. Кривото дърво се видя малка, тънка фиданка в разсадника по поречието на Ботуня. Сутрин капчиците роса блестяха като сребро по крехките му светлозелени листа. Около него шумяха с младите си клонки стотици дръвчета, пееше в тях утринният вятър, топлише ги слънцето, а реката им пращаше хладец. Те бързо наливаха сок в младите си тела, пускаха корените си надълбоко в земята, оттам смучеха сила. Сега Кривото дърво усеща, че с човека ги сродява само една прилика - прелестта и мечтите на детството. Каква радост беше това детство край Ботуня - очите му попиваха великата красота на реката, синия небесен безкрай, веселите пролетни песни на птиците, лудата благодат на летния дъжд, есенната бистрота на полето и ярките залежи и изгреви на слънцето, бялата зимна приказка, когато земята ги топлише с майчината си пазва.

Една сутрин край разсадника спря камион. Градинарят тръгна между тях, оглеждаше ги с поглед, в който се примесваше гордост с печал.

та да радват човека от пръв поглед.

Градинарят спря пред него. Разрови с правата лопата земята около корените му, внимателно го изтръгна, погали с длан тялото му и го положи в камиона. После до него, върху него положи още много млади дървета, едно време чак дъхът му замря. Нито едно от дръвчетата не извика, не простена. Само си подадоха ръка едно на друго, за да не се смачкат по пътя в тясната каросерия. Когато моторът изръмжа и русокосата се ръкува с градинаря, старецът й заръча:

- Грижете се, барем докато се прихванат... Най-личните деца на разсадника вземате...

Къде отидоха другарчетата от детството, един бог знае. Кривото дърво с още шест посади тук, на тази полянка. Посади ги в едно мъгливо утро някакви жени, които бързаха и се караха помежду си, притъпкаха с крака земята около корените им и изчезнаха. Щом до корените власинки стигна есенната влага, те си поеха дъх, поизправиха повехналите си листа, сякаш се свикаха набързо: «Ей, тука ли сме, колко сме тука?» Следобед есенното слънце проби мъглата и те видяха двете групи дървета вляво от централната алея на парка - бяха едри, стройни, горделиви; видяха още грамадните голи, а затова и страшни скали на Врачанския Балкан; видяха едно човешко гъмжило, което ръкомахаше, викаше, чоплеше семки, разпъваше чадъри и вървеше все натам, към стадиона. В това гъмжило се различаваха от време на време фигурите на едри и стройни млади мъже, на деца и ученици, на младеещи жизнени старци, на жени;

няйки слънчогледово семе и щом го продадяха, се втурваха към едната група дървета, оттам се връщаха с нови десетина фунийки, оглеждаха се наляво и надясно, като да се страхуваха от някого, и чак тогава извикваха пискливо; «Семки-занимавки-и! Семки-занимавки-и-и!»

После откъм стадиона се понесоха викове, изригвания, вълни на радост и недоволства. Въздухът трепереше, а заедно с въздуха и те, присадените тук деца на Ботуня. След време човешкото гъмжило на тумби, на тумби се понесе обратно. При тях на поляната спряха двадесетина деца, приказваха шумно, пунаха топка и започнаха да я ритат, да се бутат и да тичат напред-назад. И още тази вечер първите три от дърветата бяха прекършени, а на сутринта повехнаха листата им. До края на седмицата бяха прекършени стеблата на още две. «Ей - като че искаше да извика единственото останало другарче, - няма ли да дойде нашият градинар? Тук ми е душно, земята е пещъчлива, и въздухът е пещъчлив... а гражданите са груби и бездушни...» След седмица-две повехна-увехна и се предаде...

Няма по-страшно от самотата в ранната младост. Поддадеш ли й се, свършен си. И то, единствената оцеляла присадка от разсадника край Ботуня, започна борба. Впиваше все по-дълбоко корените си и протягаше ръце към слънцето, съпротивяваше се на острите северозападни ветрове и тялото му заякваше... Една сутрин на полянката спря млада жена с две деца - едното току-що бе проходило, та го возеше в количка, другото, със златистите къдрици, беше към тригодишно. Жената метна

златистите къдрици откачи сак, в който носеше шише с вода и топка. Дотежа му и леко се наклони, та погали с листа лицето на момченцето. Поизкриви го тази първа тежест, но още тогава то си рече: «Живей за хората! Така ще се спасиш от самотата.»

На другия ден жената с количката пак пристигна, а момченцето със златистите къдрици водеше за ръка още едно момче. Пак окачиха сака за долната му клонка, взеха да вадят топката от сака, но им беше трудно, та новодошлото момче го хвана с две ръце и го приведе надолу. Нещо се изтегна и пропука в тялото му, а после едното от момченцата откъсна малка клонка с няколко листа, за да си пази сянка на слънцето. Болеше го, но понесе болката и вместо да заплаче, смя се и то с двете момченца, следеше боричканията им, игрите им, радостта им.

Всеки ден идваха тук децата, довеждаха нови и нови, измисляха всякакви игри: футбол и народна топка, федербал и Черен Петър, гоненица и криеница, строяха от мотайките си къщи и бродираха чудни цветя. Спираха до него, поздравяваха го с усмивка, сваляха си връхните дрехи и ги метваха върху клонките му. Качваха се по още слабото му тяло и така се отчупиха двете долни клонки, които растяха близо една до друга, превиваха го, на стара баба заприлича. И точно такава го заобичаха малките деца. Така им беше удобно да се катерят по него, да мятат дрехите си и да окачват багажа си, да играят на гоненка и да се провират под приведена му снага, да седят на малката му и рехава сянка в горещите дни, да го използват за футболна

Надя ПОПОВА

ВРЕМЕ ЗА СЪБИРАНЕ НА КАМЪНИ

Документалните четива са били привлекателни за читателя от литературен, интелектуален тип, за човека, който търси в писаното слово не забавление или пикантни подробности, а нещо повече — истината за явления и хора, шрихи към времето. Този читател си задава въпроси и търси отглас на собствените си преживявания в съдбите на другите, в превратностите на личното и общественото битие, в парадоксите, въздигащи хората на духа или обричащи ги на отрицание, често дори на анонимност. В този контекст книгата на Марин Ботунски е много ценна. Освен че изважда на бял свят общоизвестни имена и свързаните с тях събития, тя насочва вниманието ни и към по-слабо „озвучени“ творци, незаслужено подминавани или направо забравени (като например покойния вече поет Траян Първанов, писателя Живко Сотиров или художника Тодор Ваков).

Събраните в книгата портрети на повече от 40 български и руски творци са стоплени от личното познание на автора с тях, от общи преживелици през различните години, някои са подкрепени и с документални свидетелства: писма, автографи, богат снимков материал.

Какво всъщност се крие зад заглавието „Ранни дългове“? В оригиналния си предговор М. Ботунски прави уговорката, че това е неговият единствено възможен човешки жест, жест на благодарност и съпричастие, начинът „да каже братата дума о време“, когато тя все още може да бъде чута. Но с горчивина констатира, че вече е натрупал доста „ранни дългове“ — неказани, макар и заслужени добри думи за хората, „обдарили“ го с чудесни срещи и приятелства, дали му възможност да види „възходи и падения, яка българска вяра и обвито в патос безверие“...

Сред героите на неговите очерци, или есета, или портрети са Константин Павлов, Иван Динков, Стефан Цанев, Иван Пауновски, Александър Миланов, Дамян Дамянов, Н. Инджов, Й. Радичков, Д. Цончев; художниците Иван Фунев, Найдан Петков, Цветко Йорданов, диригентката Радосвета Бояджиева, артистите Иван Кондов, Никола Дадов, Джуни Александрова, Юлия Ганчева, Белла Цо-

нева, Иван и Цветана Гайдарджиеви, режисьорите Васил Луканов и Леон Даниел... Руските писатели К. Симонов, Е. Евтушенко, Б. Ахмадулина, А. Вознесенски, Р. Рождественски...

Художественото въздействие на тази книга до голяма степен е обусловено от фрагментите, наречени дневникови. Много са интересни — и като композиционен похват, и чисто съдържателно — тези бележки вмъквания; те биха могли да се възприемат и като самостоятелни есета, но в случая ролята им е поливалентна: коректив, контрапункт, своеобразен liaison между отделните поствествования за един или друг творец. Благодарение най-вече на тях книгата се възприема не като „сглобена“ от текстове, писани в различно време и по различни поводи (от размисли за Христо Ботев до анализ на най-младото поетическо присъствие върху картата на Враца Я. Кременска и Л. Рашев), а си личи, че е дълбоко премислена, преживяна. Тъкмо затова, без да ни натрапва собственото „его“, без да заема геройски пози и да ни занимава с подробности от личното си житейство, на страниците ѝ рельефно се откроява и авторът наред с героите си. Първо, защото няма как да не си припомним правилото: „Кажете ми кои са приятелите ти, за да ти кажа кой си“, и второ — заради избора на житейския материал и неговата интерпретация.

„Ранни дългове“ допълва представата ни за Марин Ботунски като за един несъмнено добър разказвач с чувствително художническо зрение, с асоциативно мислене, със способност за обобщение. И разбира се, като за човек с ясен път, с достойно гражданско поведение.

Ще завърша с един калямбур на Ж. Сотиров, цитиран в книгата, за да го адресирам конкретно към М. Ботунски: „Опасен човек — в пазвата си крие сърце“. И талант — бих добавила, който успешно замества прословутия камък от поговорката, защото едва ли има човек, възприел писателството като съдба, който да не знае колко тежи талантът. Но в случая авторът е осъзнал, че е дошло време за събиране на камъни, и е изградил от тях своя убедителен, здрав, смислен художествен свят.

в. „Словото днес“, бр. 38/508/ от 7.12. 2006 г.

Иван ГРАНИТСКИ

... Алманах «Околчица» е може би единственото литературно списание или алманах в България, поне аз не знам друг, който да има такава последователна патриотична насоченост и насоченост към това — да се връщаме отново, и отново, и отново към заветите на Ботев, тази велика космополитна, социална и национална душа.

Аз намирам, че всеки опит на съвременен български писател, всяко усилие да се служи на българското слово, е всъщност усилие да се служи на храма на българския дух, на българската църква, на българското образование, на българския град. Изобщо — един опит за строителство. Той може да бъде опит за духовно строителство, но всичко е свързано. И в крайна сметка пак опираме до заветите на Ботев, този велик духовен строител...

Накрай, ние трябва да поздравим Марин Ботунски и екипа, който е работил върху този алманах. Важен е този духовен пример, който вие давате на другите градове и на нацията.

Сигурно е, че повечето от така наречените «силни на деня» няма да се трогнат, няма да разберат, но те не са се трогвали и тогава...

(Из „Да следваме заветите на Ботев“ — слово, произнесено на 29 май 2007 г., алм. „Околчица“, 2008 г. Стр. 142 — 145)

Константин Павлов и Марин Ботунски, 2003

Цанко ХРИСТОВ

ДЪРВЕТА

На М. Ботунски

Умирате ли, есенни дървета?
Въздишките ви, някога зелени,
люлели облаци, криле и мъльни,
надолу слитат - и под тях земята
като ковчег разтворен хладенее.
И вятърът ви пее упокой,
реката в дефилето ви оплаква,
а хълмовете вече коленичат
до гроба ви...

Но вий стоите прави!

И пак челата ви се вдигат остро,
и гърбовете ви не се пречуват
под гибелното бреме на страха.
И нека звяр и камък да си мислят,
че свършено е с вас. И жалък червей
да остри за плътта ви своя зъб.
Вий ще пребродите до дъно ада
от яростни фъртуни, от самотност,
от неми снегове и безнадеждност.
Април изправени ще ви намери,
в сърцата ви премръзнали да влее
от слънчевата животворна кръв.

Ден на хумора и сатирата, 1 април, КДК - Враца

Кина КЪДРЕВА

П и с м о

Уважаеми г-н Ботунски,

Благодаря за книгата, която ми подарихте. Тя не само ми създаде удоволствие, но ме и наведе на много въпроси за поколението, за авторите и литературата.

Есето Ви за Ботев — един дух, една еманация на българина в неговия върховен полет и неговата кръстна обреченост, Ботев, с когото винаги съм живяла в самотата и стремежите си, ме развълнува. Думите Ви са верни и чудесно изложени, а отвореният край е жест към премълчаното за жестоката истина. Нейната тайна спести, или по-точно ни спестява позора за убийството. Но мислили ли сте какво би станало, ако не бе убит от грешници и предатели, когато им поисква сметка за това, че е подведен в жертвения акт не за себе си, а за момчетата и за България. Той би бил оклеветен, низвергнат от играчите, би бил унижен и убит психически, физически и обществено. В тоя смисъл „заблуденият куршум“ (който впрочем убива и свидетелите на случая) спасява Ботев от още по-голяма травма, а нас — от оня черен печат по челото на България.

Същото би станало и с Вапцаров, ако бе останал жив, защото с постигането на идеала винаги се надигат мътните сили на «келепира». А няма не е така и с днешната Демокрация? И в нашата пишеща и писателска общност?

Аз не познавам «на живо» Константин Павлов, но неговият «случай» е все пак от по-добрите. Както и тоя на Иван Динков. Те имаха име и издания, и това им позволи да се реализират. Но колко са не-реализираните и недореализираните сред тия, за които казвате такива мили думи. Не зная творческите им възможности, за да преценя. Зная само, че никой не може да надскочи ръста си. Не съм съгласна с лансираното мнение, че талантът, ако е талант, ще се пребори и ще изплува. Изплуват и се преборват хората с оня «Аз», който е готов на всичко, за да се изяви. Аз не приемам това «Всичко». И смятам, че нереализираните се таланти са повече от реализираните се. А да се «реализират» през смъртта, което значи да си стигнал до абсолютно дъно на отчаянието и съвсем да не те интересува собствената ти реализация, която други подемат, понякога и защото вече те няма и не им се перчиш, а въздигайки името ти може само да се прославят — това е много, много тъжно. И какво е славата — нищо! Важното е онова, с което си дарен и което е станало твоя същност и диалог със себе си и другите, да разшири духовния и зрим свят и да въздигне духа и чувствеността на другите, в пътя към прекрасното, човечността, възвишеното, което съществува и което е постижимо, но което често е невидимо за повечето хора и удадено в дребнавостта на бита и болката на грижите - защо иначе е феномена на поезията? Още по-натоварен със задачи е феноменът на литературата (жанровете на белетристиката и философията), но това често не се разбира и от самите литератори. Особено в нашето време на словоблудство и на търговия със словоформи сред затъпяващите човека и човечността вихрушки на масовата култура.

Всред всичко това Вашата книга е една добра, добре написана и полезна книга. Добре е изградена и композиционно с тия дневници — есета и зарисовки между очерците и спомените.

Явно сте не само добър автор и обществен деятел, но и много, много добър приятел. Но не виждам да Ви е подадена ръка.. Радва ме духовната Ви щедрост към другите - ценя всичко това и смятам, че човек се измерва не само с творчеството си, а и с духовната си щедрост и подадената ръка - нещо, което рядко се среща в егоцентричността на таланта и на индивида...

От сърце Ви желая здраве!
И продължавайте своя път.

Кина КЪДРЕВА

От 4 стр.

Синкавият мрак се отегляше и в парка ставаше непрогледна тъмница. Само някоя цигара на закъснял работник или на влюбени млади продираше тъмнината като земна Звезда. Дърветата в парка заспиваха, само Кривото дърво оставаше будно като пристанищен фар и листата му изследваха буйните и тъмни вълни, даваха сигнали към дървета и хора. И все му се струваше, че и да не го разберат сега, утре може да се научат да улавят и стари сигнали, и като ги разчитат бъдещите хора, и дърветата, ще стават по-добри. И пак Кривото дърво се сещаше за стария градинар. Там, край Ботуня, той вървеше и се прислушваше в тях като лекар, галеше ги с грапавата си едра длан, спираше до тях и ги слушаше как дишат. Към края на пролетта и началото на лятото някакви животинки се завъртяха в листата на дърветата, някакви мрежи заоплитаха от сребърни нишки, а после листата започнаха да болят и да стават безчувствени, да съхнат и преждевременно да окапват. О, това беше болка неизпитвана, и страх беше пред неясната опасност. Тогава градинарят извика един машинист и му рече: «Не може да се отлага, още днес трябва да ги напръскаш с този разтвор - да измрат тия гадини неспособни, че това не са още дървета, това са деца, трябва да им се помогне!» После вървеше между напръсканите дървета и говореше: «Не бойте се ей, деца, сега ще ви олекне, това е мехлем за вас, ще ви олекне...» Има ли, питаше се Кривото дърво, много хора като стария градинар край Ботуня? Или и между хората са рядко такива, или и градинарят е кривото дърво между хората. А другите, на стройни прави групи, си издигат короните към слънцето и не ги е еня за хорската болка, не искат да попрекривят гръб, за да направят радост на събратята си!

Бог знае как е у хората, но за нас по срезата ни човек може да чете като по книга. Там всичко е записано - на колко сме години, коя година е била суха, коя плодна и милостива към дървото, кога ни е било задушно и трудно да дишаме, кога сме били притиснати от братята си, кога е имало открит простор и слънце... Ние, дърветата, оставяме тия си автобиографии - дано има кой да ги чете и разбира. В тях ни е и завещанието, и препо-

ръката. Ето, сега ме измъчва безсъница, и болка имам в душата си, тая безсъница и тая болка нанасят свой знак в сърцевината и ако се намери човек, дето може да чете срезата ми, един ден всичко ще ми стане ясно.

говори, нека послушаме вятъра и шепота на дърветата.» «Няма да ми стигне един живот, за да изживея щастие си!» Тогава Кривото дърво се приведе и с клонка погали двамата млади. И много вечери ги посрещаше и беше щаст-

можеше то, като натрупват години, хората натрупват и злост, и злоба, и тъгата по-често навещава душата им, мечтите се притъпяват. Ах, ако може да се задържи детството на хората, какво велико щастие би било.

видя внучката на художника, която с тънка пръчица удряше по гърба мъжа с брадвата, а оня й се усмихваше с нищо неказваща усмивка. Тогава се приближи и старият художник, лицето му беше умислено и натъжено, бръчките се

нашия живот, макар и съпроводен от голямата любов и голямата мъка на децата? И колко много още «защо» имаше в тая картина! И колко много красота от нашия живот, която не винаги успяваме да забележим и за която не винаги имаме очи, за да я видим в цялата й пълнота!... А някъде назад, в ъглите на картината, като фон от зяпачи, от ненаситни търтеи на живота, замислени и зашурани из света само за собственото си благополучие, стояха високите прави дървета - наредени като цепеници за огън - без своя физиономия и без своя душа.

От очите на Кривото дърво капеха радостни сълзи като едър летен дъжд. Тая картина осмисляше всичките му денонощни терзания и целия му живот. То примига, с последни сили развя листата си за поздрав към всичките си приятели, оня многоброен човешки орляк, дето му беше дал много - и кривината, но и великото щастие на простото другарство и привързаност. Едно криво дърво, казваше си старият художник, не може да надживее една картина, но и големите прави дървета не могат да надживеят децата на тая земя...

Мъжът с брадвата изгледа стария художник с лека обърканост в погледа, после нерешително вдигна брадвата, замахна. И още веднъж, и още веднъж...

Кривото дърво, изсушено, с усукани възли и снага, лежеше на тревата - безмълвно и безжизнено, и грозно. Но и тревната поляна без него изглеждаше грозна, а може би и безсмислена.

Марин БОТУНСКИ

КРИВОТО ДЪРВО

- разказ -

И в безсъницата си трепкаше - може ли то, Кривото дърво, да се затвори в себе си, да отгони децата, да им вземе-отнеме радостта на игрите край него и по него, да се разтовари от тежестта, но и от щастие то на общуването, от светостта да бъде нужен и полезен някому? И си отговаряше - не, не може, животът му ще опустее и осивее. Вероятно е дори да не може да живее така.

На другия ден, измъчено и безсънно, то набързо подреждаше клонките и листата си, срещаше се и с измито от росата лице срещаше радостните деца и се втурваше в техния изпълнен с веселие игри и мечтание ден.

Така се изнизиха девет години в просторния и светъл парк. Какво ли не изживя Кривото дърво през тия години, колко деца проходаха в зеления килим под него, колко първи думи се изрекоха, колко игри се изиграха и смях се изсмях, колко любови се наченаха, съпроводени с неповторими и трепетни думи. Една от тях е запечатана в сърцевината, утре по срезата може да я разчетете. Беше към залез слънце, когато от голямата алея към него сви дългоската и чипоноса Валя. Валя израсна край Кривото дърво, беше буйна и всеотдайна в игрите, а лицето й - бяло и нежно, и думите й бяха пропити с особена нежност. Сега тя вървеше към него с плавна и радостна стъпка, а цялото й същество бе обзето от възвишеност, светла мисъл. След време дойде и светлорус висок момък. Най-напред очите им се търсеха и искряха, после пръстите на ръцете им се докосваха, като в невероятен пластичен етюд, и говореха тези докосвания, ах, как говореха. А по-сетне дойдоха и думите, невероятните и незабравимите. «Обичам те, мой цвят ненагледен, виде-линка моя!» «Не говори, не

ли с тяхното щастие. Но една вечер светлорусият дойде с друга девойка и взе да повтаря същите думи. Кривото дърво заплака, после в яда си използва полъха на вятъра и заразмаха ръце, удари момъка по главата, но беше слабо, светлорусият момък само си оправя косата и продължи да говори на ново-дошлата и да я прегръща пред очите му. Тая нощ не заспа. Та как е възможно да изкажеш такива думи, такава нежност да излеят пръстите на ръцете ти, а то значи, че е нежност на душата, и толкова скоро да забравиш и да изоставиш тоя, когото обичаш. Значи има хора, дето думите им, и най-възвишените, пукнат грош не струват, а може би и те самите пукнат грош не струват.

Много нещо преживя с хората Кривото дърво. Сега може да се каже, че по-вече е било хубавото, че голяма част от тоя живот е населен с буйната радост и веселост на децата и техните игри, на тяхното възмъжаване в светлия парк. И защо, би запитало ако

Работниците по поддържането на парка идваха към него. Кривото дърво трепна, спомените се отдалечиха. То подреди косите си, пооправи вейките. Искеше да помахне за сбогом на децата, неговите предани приятели, но децата ги нямаше - сега те бяха по лагери и при баби по селата, край реки и морета. Случва се и така - в най-трудния момент приятелите да ги няма... А може би е по-добре, хем да не тъгуват, хем да не гледат как ще се строполи на земята прекривената му и съсухрена снага. Там, повалено на земята, то сигурно ще е много грозно.

Мъжът се приближи, извъртя брадвата и остра, режеша болка парна тялото на Кривото дърво. Зави му се свят, малки лугащи се звездици заиграха пред него. Още не беше се осветило, и още мъжът не беше извъртял втори път брадвата, когато се чу писклив гласец: «Защо режеш нашето дърво, деца та ще дойдат и ще те пребият!» Кривото дърво отвори насълзените си очи и

бяха врязали още по-надълбоко в лицето му.

- Може и да е криво дървото - рече той на мъжа с брадвата, - но вие отрязвате спомените и любовта на децата, а според мен по-голямо прегрешение от това няма.

И изправи пред очите им голямото платно. Крайсотата на парка се беше събрала и умножила в този квадратен метър, беше се пречистила през очите и сърцето на стария художник и ги направи безмълвни. Кривото дърво стоеше в центъра на този квадрат такова, каквото си беше, криво, но с една вътрешна подреденост и с красота, за която няма думи да се изрече. Триви и цветя, деца и храсти, птици и пчели, и светлина (много и особена светлина струеше наоколо) - всичко това правеше неговата подреденост внушителна и уж спокойна, а пък отправяше към оня, който я погледне, стотиците си трудни въпроси. Защо в тая красота най-обичаният е най-крив и защо ето днес трябва да напусне парка на

Октомври 1976 година. Елисавета Багряна и Марин Ботунски.

СУДОКУ				1	9			
			9	5		1	6	3
	1	8			2	7	5	4
	9	5						
		7		1			3	
			6					
	4	1	7	3			6	8
	3	8	9		7	6		
			6	1				

www.ZOVZAISTINA.com

Най-интересното
от вестник "Зов за истина",
плюс новини в реално време!

СатириДА

Да им свалям
маймунищата!

СЛЕД ПРОМЯНАТА

Разхвалваха ме граждани, селянци,
разхвалват ме душевните теляци:
- Опора бе за ници и средняци.
Остана си непроменен!

... И ето - всички умствени бедняци
са по-богати днес от мен.

Марин БОТУНСКИ

ГЪЛЪБЪТ И ДОБРИТЕ ХОРА

Щом съмне, на прозореца при мен
долита пъстър гълъб всеки ден,
поглежда ме и каца по-далече,
макар че двамата се знаем вече,
и винаги му натрошавам аз
парченце хляб на тесния перваз.
"Ела, не бой се - казвам. - Разбери,
че хората са кротки и добри.
Е, има лоши! Вярно! Но се пада
един най-много на хиляда!"
А гълъбът не мръдва, гледа, мига:
"На мене - казва, - тоз един ми стига!"

Банчо БАНОВ

СМЯХ

Аз се смея
над себе си
защото чувам
как се смеят
над нас.
Над нас се смеят
защото виждат
над какво
се смеем ние.
Най-гъжен е онзи
който иска
да се смее последен.
Смешно е
да се чака
така дълго.

Вячеслав Куприянов
Превод: Георги Ангелов

Из форума "Всеки ден"

- Овчето стадо се води от един овчар, един овен и няколко кучета!
Такъв е "мат'риалът".
- Забравих да ви уверя, че ще бачкате до 75 години и тогава, ако сте все още живи и все пак ви пенсионираат някак си, ще получавате пенсията колкото да си платите данъците и да спестите за паметниче и кремация. И с вопли ще плачете за бай Тошо, а той някъде от небосвода ще ви окуражи със своето ха ха ха ха, демокрация, а?!
- И се отварят нови и нови места за още партийна номенклатура. И все за европейски заплати става въпрос. Кое е ужасна гавра с много бедния народ. ДАНС, следствие, "Кушлев", а сега и паралелен... съд! Да не би пък всички накрая да повярваме, че при Тошо не беше чак толкова лошо!!!
- ...Да не говорим за младежкия ръководител на НДСВ Делян Пеевски и неговата стройна мамка...
- За кокошка няма прошка, а за милиони няма закони. Защото милионите са тези, които ще ви осъдят. Това е положението!
- Боже, защо ни върна мутрите в този вид ???
- „Дошло е време заек вук да оножда и он уши да свива".....

АФОРИЗМИ

- Добрият самарянин сам си носи самара.
- Светът е малък. Няма място за по-големи трагедии.
- Безсмислено е да плачеш последен. Няма кой да те утеши.
- Блажени са не вярващите, а приближените.
- Има само азбучни истини, за лъжите буквите не стигат...

Турхан РАСИЕВ

Епиграми

***
Народът търси помежду си
поне един държавник мъж.
Но всичките, комай, евнуси,
са се родили наведнъж.

***
Пет процента канибали
племето си са изяли.
Тъй ще пише след години
върху нашите руини.

Велчо МИЛЕВ

ХОРОСКОП

овен, 21 март - 20 април

От голяма важност за вас през тази седмица може да се окажат въпросите свързани с наследства, застраховки, влогове, заеми - в това отношение е желателно сами да пазите себе си от екстравагантни и непрактични идеи и действия, за да не съжелявате след това.

телец, 21 април - 21 май

През тази седмица може да ви се отвори възможност за сътрудничество с ваши приятели или с група хора - сетивата ви обаче трябва да бъдат настроени да улавят всяка една минимална промяна в ситуацията, за да можете да предприемате своевременни и адекватни реакции. Умереност трябва да бъде основното ви мото през седмицата, а прекаляването - враг номер едно.

близнаци, 22 май - 21 юни

През тази седмица ще ви бъде от полза ако се стараете да бъдете по-малко разпилени в мислите и действията си и ако ежедневно се грижите за реда около себе си и особено на работното си място. Успее ли да се организирате добре, това ще се отрази балансиращо на емоционалното ви състояние и в края на седмицата със сигурност ще изпитате гордост от самите себе си.

рак, 22 юни - 22 юли

През тази седмица ще се чувствате изключително творчески настроени и вашата 'рачешка' душа ще търси удовлетворение в любовта, удоволствията и децата. Добре би било, ако не прекалявате твърде с желанието си да си угаждате и ако не давате воля на някои свои екстравагантни вкусове.

лъв, 23 юли - 22 август

За вас седмицата е подходяща, за да изравите връзките си с родителите си и със семейството си. Добрите отношения с тях могат да повдигнат в положителна за вас посока някои въпроси във връзка с недвижимо имущество, и въпроси по взимане-даване с тях, но в дискусиите на тези теми е добре да избягвате крайностите в мненията и желанията си или поне да премълчите засега някои от тях.

дева, 23 август - 23 септември

Повече наблюдателност и гъвкавост през тази седмица могат да ви помогнат да вземете подходящите решения и в подходящото време. Ще бъде подсилено общуването ви по няколко линии - с близките ви обкръжение от братя, сестри, близки роднини, съседи, с родителите ви, с колегите ви по работа и с някои и други по-възрастни от вас или по-опитни в живота приятели.

везни, 24 септември - 23 октомври

В никакъв случай през тази седмица не посягайте към бързите и лесни, но опасни начини за печелене на пари. Можете да опитате късмета си в по-безобидните лотарии и игри, но не разчитайте на това. С чар и артистичност повече бихте могли да постигнете във връзка с любовния си живот.

скорпион, 24 октомври - 22 ноември

Може би през тази седмица ще трябва да бъдете по-внимателни най-вече в отношенията си с родителите си, както и в посока на дома ви и недвижимото ви имущество. Добре би било, ако сами се стараете да овладявате някои свои по-деспотични или егостични прояви, както и напирещото ви отвътре желание да доминирате, особено в семеен кръг.

стрелец, 23 ноември - 21 декември

Въпреки, че звездите са предразположени към вашия зодиакален знак е възможно през седмицата подсъзнателно да изпитвате нужда от уединение. По този повод може да предпочитате да вършите и работата 'по-задухисно', особено ако става въпрос за някаква изследователска дейност.

козиорог, 22 декември - 20 януари

Успокоение, подкрепа и мъдър съвет можете да потърсите в съпружеското си гнездо или от по-опитни и надеждни партньори. Има една такава тенденция, при която усещането ви за материален дискомфорт може да повлече след себе си усещането за самотност.

водолей, 21 януари - 19 февруари

Добре ще бъде за вас, ако през тази седмица макар и противно на вродената ви природа вложите повече усилие, за да не изпадате в крайности и екстравагантности. Несъобразяването ви с моралните и етични норми би могло да даде нежелателно отражение върху собствения ви имидж и върху образа, който представяте пред другите.

риби, 20 февруари - 20 март

През седмицата сами може да изпитате удовлетворение от философската си и медитативна настройка и мъдрост. Тази настройка в съчетание с вашата хлъзгавост може да се окаже ваш пръв помощник в справянето с някои непредвидени обстоятелства - само не прекалявайте с разнищването на неясните за вас ситуации.